

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА "КРЯЧКОВ проти УКРАЇНИ"

(Заява № 7497/02)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

1 червня 2006 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у пункті 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Крячков проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (Mr P. Lorenzen), Голова,
пані С. Ботучарова (Mrs S. Botoucharova),
п. К. Юнгвірт (Mr K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (Mr V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (Mrs M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Р. Маруст (Mr R. Maruste),
пані Р. Єгер (Mrs R. Jaeger), судді,
та пані К. Вестердік (Mrs C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення у нарадчій кімнаті 9 травня 2006 року,
виносить таке рішення, яке було прийняте в той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 7497/02), поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція), громадянином України паном Крячковим Віктором Миколайовичем (далі — Заявник) 15 вересня 2001 року.

2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — пані Валерією Лутковською.

3. 2 липня 2003 року Суд вирішив комунікувати Уряду скаргу заявника. На підставі положень п. 3 ст. 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

4. 1 квітня 2006 року ця справа була передана в заново затверджену п'яту секцію (п. 5 правила 25 та п. 1 правила 52).

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

5. Заявник, 1958 року народження, мешкає в м. Макіївці Донецької області.

6. Заявник працює в Державному відкритому акціонерному товаристві «Шахта «Зуєвська».

A. Перше провадження

7. У 2000 році заявник порушив справу в Харцизькому міському суді проти свого роботодавця, вимагаючи відшкодування заборгованості по заробітній платі та компенсації.

8. 6 листопада 2000 року суд виніс рішення на користь заявника та зобов'язав компанію виплатити йому 860 грн 90 коп. (приблизно 142 ЄВРО). Рішення не було оскаржене та набуло статусу остаточного 17 листопада 2000 року.

9. 6 грудня 2000 року державна виконавча служба Жданівського міського управління юстиції відкрила виконавче провадження.

10. Відповідно до тверджень Уряду двома платіжними дорученнями від 16 та 18 вересня 2003 року кошти в повній сумі, присудженій рішенням суду, було перераховано на банківський рахунок заявника. Заявник не заперечив цей факт.

B. Друге провадження

11. В 2001 році заявник порушив справу в Харцизькому міському суді проти свого роботодавця, вимагаючи відшкодування заборгованості по заробітній платі та підвищених сум допомоги у зв'язку з непрацездатністю, які, на думку заявника, неточно були нараховані відповідачем.

12. 7 травня 2001 року суд частково задовольнив вимоги заявника. Суд зобов'язав компанію виплатити заявнику 975 грн 94 коп. (приблизно 161 ЄВРО) заборгованості по заробітній платі та 590 грн (приблизно 98 ЄВРО) компенсації нематеріальної шкоди, та відхилив вимоги заявника щодо збільшення розмірів відшкодування матеріальної допомоги за непрацездатність.

13. Заявник не оскаржував це рішення в касаційному порядку, оскільки не довіряв судовій владі.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

14. Відповідне національне законодавство викладене у рішенні «*Ромашов проти України*» (рішення від 27 липня 2004 року, заява № 67534/01, пп. 16–18).

ПРАВО

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

A. Скарга щодо невиконання рішення від 6 листопада 2000 року

15. Заявник скаржився згідно з п.1 ст. 6 Конвенції на неспроможність державних органів вчасно виконати рішення Харцизького міського суду від 6 листопада 2000 року. У п. 1 ст. 6 Конвенції у відповідних частинах передбачено таке:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру або встановить обґрунтованість будь-якого висунутого проти нього обвинувачення...»

16. Уряд висунув заперечення щодо статусу жертви заявника та вичерпання ним національних засобів захисту, подібні тим, що вже були відхилені Судом у справі «Ромашов проти України» (зазначеній вище, пп. 23–33). Суд вважає, що ці заперечення мають бути відхилені з тих же підстав.

17. Суд вважає, що скарга заявника згідно з п. 1 ст. 6 Конвенції про затримку виконання рішення Харцизького міського суду від 6 листопада 2000 року піднімає важливі питання фактів та права згідно з Конвенцією, встановлення яких потребує розгляду по суті. Суд не знаходить підстав для проголошення цієї частини скарги неприйнятною.

B. Інші скарги

1. Справедливий судовий розгляд

18. Заявник також скаржиться по суті згідно з п. 1 ст. 6 Конвенції щодо результату другого провадження в національних судах, оскільки Харцизький міський суд в своєму рішенні від 7 травня 2001 року не задовольнив його вимоги щодо підвищених сум матеріальної допомоги по інвалідності (непрацездатності).

19. Суд повторює, що правило вичерпання національних засобів захисту, згадане в п. 1 ст. 35 Конвенції, зобов'язує заявників використовувати в першу чергу відповідні засоби захисту, які зазвичай доступні та достатні в національній правовій системі при їх використанні отримати відшкодування за стверджені порушення. Суд зауважує, що заявник не оскаржив в касаційному порядку в Донецький обласний суд

рішення від 7 травня 2001 року. Суд також нагадує, що наявність сумніву щодо успіхів використання відповідного засобу захисту, який не є явно марним, не є поважною причиною для невикористання національних правових засобів (див. рішення у справі «*Ван Оустервік проти Бельгії*» від 6 листопада 1980 року, Series A no. 40, р. 18, п. 37, та «*А. В. проти Нідерландів*», № 37328/97, 29 січня 2002 року, п. 72). Відповідно заявник не використав всі засоби національного захисту, доступні в рамках законодавства України. Таким чином, ця частина заяви має бути відхилена згідно з п. 1 та п. 4 ст. 35 Конвенції.

2. П. 1 статті 8 Конвенції

20. Заявник насамкінець скаржить на порушення його права на сім'ю, так як його роботодавець не виконав свої зобов'язання по виплаті заявнику заробітної плати та наданні іншої допомоги. Заявник посилається на п. 1 ст. 8 Конвенції.

21. Суд вважає, що ця частина заяви необґрунтована і тому має бути відхилена як явно необґрунтована на підставі пп. 3 і 4 ст. 35 Конвенції.

II. ЩОДО СУТІ

22. У своїх зауваженнях щодо суті скарги заявника на невиконання рішення від 6 листопада 2000 року Уряд стверджує, що у цій справі не було порушення п. 1 ст. 6 Конвенції (як у справі «*Ромашов проти України*», зазначеній вище, п. 37).

23. Заявник не заявляв будь-яких додаткових зауважень до його попередньої скарги.

24. Суд зазначає, що рішення Харцизького міського суду від 6 листопада 2000 року залишалось невиконаним майже три роки.

25. Суд нагадує, що він вже неодноразово визнавав порушення п. 1 ст. 6 Конвенції у справах, які стосувались подібних питань (див. справу «*Ромашов проти України*», зазначену вище, пп. 42–46).

26. Розглянувши всі надані матеріали справи, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, який переконав би Суд дійти іншого висновку у цій справі. Відповідно у цій справі було порушено п. 1 ст. 6 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

27. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

28. Заявник стверджує, що йому було спричинено матеріальну та нематеріальну шкоду у зв'язку з тривалим невиконанням рішення суду. Однак він не зазначив розмір своїх вимог та залишив вирішення цього питання на розсуд Суду.

29. Уряд стверджував, що заявник не надав вимоги щодо справедливої сатисфакції у строк, встановлений Судом. Уряд зазначив, що встановлення порушення складало б справедливую сатисфакцію.

30. Суд зазначив, що заявник не заявляв вимог на справедливую сатисфакцію, як йому було запропоновано Судом при отриманні зауважень Уряду. Не дивлячись на це, заявник підтвердив вимоги, які він заявив при подачі даної скарги до Суду. Відповідно Суд, даючи оцінку на об'єктивній основі, як вимагає стаття 41 Конвенції, присуджує заявнику 800 ЄВРО компенсації нематеріальної шкоди.

B. Судові витрати

31. Заявник не висунув жодних вимог щодо судових витрат. Відповідно Суд нічого не присуджує у цьому зв'язку.

C. Пеня

32. Суд вважає, що пеня, яка нараховуватиметься у разі несвоечасної сплати, дорівнює граничній позичковій ставці Європейського центрального банку плюс три відсоткові пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу заявника відповідно до п. 1 ст. 6 Конвенції стосовно затримки виконання рішення Харцизького міського суду від 6 листопада 2000 року прийнятною, а решту заяви непринятною;

Рішення у справі "Крячков проти України"

2. *Вирішує*, що мало місце порушення п. 1 ст. 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що:
 - (a) протягом трьох місяців від дати, коли рішення стане остаточним згідно з п. 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна сплатити заявникові в українських гривнях за курсом на день здійснення платежу 800 (вісімсот) ЄВРО відшкодування моральної шкоди та будь-який податок, який може бути стягнуто з заявника;
 - (b) після сплину вищезазначених трьох місяців і до остаточного розрахунку на названі суми нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, що діятиме в період несплати, плюс три відсотки.

Вчинено англійською мовою і повідомлено письмово 1 червня 2006 року відповідно до пунктів 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія Вестердік
Секретар секції

Пеер Лоренцен
Голова секції